

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. N.**, zast. JUDr. Vilémem Urbišem, advokátem, se sídlem Bruntál, Eduarda Beneše 21, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, odbor vnitřních věcí, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 28. 2. 2007, č. j. 58 Ca 28/2005-32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru vnitřních věcí ze dne 13. 6. 2005, č. j. 6567/2005/VV/Nie/0002, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Města K., komise k projednání přestupků ze dne 18. 5. 2005, č. j. R 67/05, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), jehož se měl dopustit tím, že dne 6. 7. 2004 kolem 17:00 hod., u plotu Domova dětí a mládeže, na ulici P. v K. z nedbalosti ublížil na zdraví J. S., když pes rotwailer Ron, kterého měl v daném okamžiku v péči ukousl J. S. retní červec dolního rtu, čímž ji způsobil zranění, které si vyžádalo lékařské ošetření. Za naplnění skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití mu byla podle § 49 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 1500 Kč a současně mu byla podle § 79 odst. 1 uvedeného zákona uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1000 Kč.

K odvolání žalobce bylo prvoinstanční rozhodnutí žalovaným potvrzeno. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že prvostupňový správní orgán řádně zjistil skutkový stav věci, který správně vyhodnotil a vydal rozhodnutí, které je v souladu s právními předpisy. Stejně jako prvostupňový správní orgán i žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce si vzhledem ke svému věku, skutečností všeobecně známým a především k rase psa musel uvědomovat možnost, že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, konkrétně pak zdraví občanů, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že se tak nestane. Uloženou sankci shledal žalovaný s ohledem na kritéria uvedená v § 12 odst. 1 přestupkového zákona přiměřenou.

Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě, v níž namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného, protože v řízení které mu předcházelo byl zkrácen na svých právech. Podle žalobce správní orgán rozhodnutí o jeho vině postavil na skutečnosti, že poškozená nebyla žalobcem v minulosti několikrát upozorněna, že nemá psa hladit a že rovněž popřela, že by ke psu poklekla a že by psa držela kolem krku. Poškozená uváděla, že se pouze sehnula a psa hladila. Žalobce má za to, že takto zjištěný skutkový stav neobstojí s objektivní realitou, neboť popis události poškozenou uvedený v protokolu o podání vysvětlení ze dne 21. 12. 2004, který byl sepsán Policií České republiky Krnov je odlišný od popisu události podané poškozenou při jednání před prvostupňovým správním orgánem, přičemž na tyto evidentní rozpory v její výpovědi ani jeden ze správních orgánů nereagoval. Žalobce má za to, že je vyloučeno, aby ke zranění poškozené došlo způsobem jak sama popisuje. Podstatné je, že poškozená hladila psa bez žalobcova svolení. Provedl exkurs do vzájemného soužití psů a lidí a poukázal na povinnost každého člověka chovat se tak, aby nedocházelo ke škodě na zdraví, majetku, apod. ve smyslu § 415 zákona č. 40/1964 Sb. Poukázal rovněž na psychické a fyzické parametry svého psa, na to, že poškozená zasáhla do teritoria jeho psa a konstatoval, že vzhledem k tomu, že neměla jeho souhlas si musela být vědoma toho, že může nastat následek, který nastal. Podle žalobce tak správní orgány obou stupňů porušily § 32 odst. 1 správního řádu, neboť nezjistily přesně a úplně skutečný stav věci a o odborné otázce důležité pro rozhodnutí ve věci (principy chování psů) si učinily závěr samy, ačkoliv k tomu neměly oprávnění. S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil, vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobce „evidentní rozpory“ při popisu události poškozenou žádným způsobem nekonkretizuje. Skutečnost, že poškozená nebyla žalobcem upozorněna, že nemá psa hladit byla podle žalovaného prokázána svědeckými výpověďmi v rámci řízení před prvostupňovým správním orgánem. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce v průběhu správního řízení nenamítal, že by poškozená porušila jakýkoliv jeho příkaz k chování ve vztahu k psu a sám označil chování psa jako zkratkovité. Žalovaný konstatoval, že prvostupňový správní orgán postupoval v řízení souladu s § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 5, a § 46 správního řádu, na čemž nic nemění ani absence kynologického znaleckého posudku, neboť přestupek žalobce nespočívá v otázce povahových vlastností psiho plemene a chování poškozené v rozporu s obecně známými principy chování ke psům, jak naznačuje žalobce, ale v odpovědnosti žalobce za nedbalostní přestupek ve smyslu § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného konstatoval, že trvá na podané žalobě v celém rozsahu. Námitku žalovaného, že poškozená nebyla v minulosti žalobcem upozorněna, že nemá psa hladit považuje za předmětnou. Zavinění za přestupek není postaveno na principu objektivní odpovědnosti, ale musí být prokázáno ať úmyslné, či nedbalostní porušení

právní povinnosti a to že toto porušení současně naplňuje znaky přestupku. Je na žalovaném, aby prokázal, že jednáním žalobce došlo k porušení právní povinnosti z nedbalosti, a že porušení této právní povinnosti bylo příčinou vzniku zranění poškozené. Skutková zjištění prvostupňového správního orgánu tomu však neodpovídají. Podle žalobce nelze přiznat ochranu tomu, kdo proti všem základním zásadám slušného chování sáhne bez dovolení na cizího psa. Tak jak je skutek popsán ve výroku napadeného rozhodnutí, nemohly být nikdy naplněny znaky přestupku, protože skutková věta nepopisuje čím a jakým způsobem žalobce zapříčinil zranění poškozené. Tento nedostatek mohl napravit žalovaný ve svém rozhodnutí, leč neučinil tak.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 2. 2007, č. j. 58 Ca 28/2005 - 32, žalobu zamítl a rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Konstatoval, že považuje za dostatečně prokázané, že žalobce měl dne 6. 7. 2004 ve své péči psa rasy Rotwailer, který patřil jeho otci. Při procházce se psem a se svou známou (poškozenou) strpěl, aby tato psa hladila. Tento děj byl shodně popsán jak žalobcem, tak i poškozenou, přičemž soud nepovažoval za nutné odstraňovat drobné rozpory ve výpovědích, které spočívaly v tom, zda poškozená ke psu přiklekla, či zda jej hladila jiným způsobem. Krajský soud spatřuje velkou míru spoluviny za zranění, které utrpěla na straně poškozené, která měla téměř 19 let a sama mohla předpokládat, že při jejím způsobu chování ji pes může zranit. Ze strany žalobce se nicméně jednalo o nedbalost vědomou, když měl vědět, že pes může zaútočit a může poškodit zdraví poškozené a bez přiměřených důvodů spoléhal, že se tak nestane. Společenskou nebezpečnost jednání žalobce soud zhodnotil jako nízkou, a to i s ohledem na charakter zranění poškozené, kdy nebyly zapříčiněny neodčinitelné následky, avšak k naplnění znaku přestupku proti občanskému soužití došlo. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný, stejně jako prvostupňový správní orgán, posoudil věc správně jak po stránce skutkové, tak po stránce právní a rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Rozhodnutí žalovaného tak bylo vydáno v souladu se zákonem. Rovněž druh a výši uložené sankce shledal soud jako dostatečnou s ohledem na osobu žalobce, který se doposud nikdy žádného protiprávního jednání nedopustil a byl studentem.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále též „stěžovatel“) uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) Zopakoval žalobní námitky ve kterých poukázal na obecnou povinnost předcházet škodám zakotvenou v § 415 občanského zákoníku, rozpory v popisu jednání poškozené, principy chování psů a nutnost prokázání porušení právní povinnosti z nedbalosti. Stěžovatel namítá, že závěr žalovaného o tom, že se dopustil přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích nemá oporu v provedeném dokazování, neboť skutková věta vůbec nevystihuje skutečné okolnosti případu, nepopisuje čím a jakým způsobem stěžovatel zapříčinil zranění poškozené. Nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení stěžovatel spatřuje v tom, že i kdyby bylo možno dát za pravdu krajskému soudu, že správní orgány obou stupňů úplně zjistily skutkový stav, tak nelze souhlasit se závěrem krajského soudu v tom, jakým způsobem provedl výklad stěžovatelova zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Stěžovatel nesouhlasí rovněž se závěrem uvedeného soudu v němž se uvádí, že strpěl, aby poškozená hladila psa. Naplnění znaku zavinění v tom směru, že stěžovatel strpěl hlazení psa neobstojí, neboť ke zranění došlo dřív, než stěžovatel mohl ze vzniklé situace vyhodnotit, že způsob hlazení psa poškozenou může způsobit jakékoliv nebezpečí. Jedním z důvodů vyloučení trestní odpovědnosti je souhlas poškozeného. To lze aplikovat i na tento případ, kdy poškozená sama bez svolení hladila psa a jak správně krajský soud konstatoval, mohla předpokládat, že při způsobu tohoto chování ke psu, jí tento může

zranit. Jestliže soud na jedné straně připouští, že poškozená mohla vědět, že svým jednáním může v psovi vyvolat stav, který může vyústit v její zranění, tak na druhé straně nemůže zároveň tvrdit, že stěžovatel strpěl hlazení psa. Platí to jedině za předpokladu, že ke zranění by došlo po hlazení, které by trvalo daleko delší dobu, než v posuzovaném případě. Vadu uvedenou v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., stěžovatel spatřuje ve vadách řízení spočívajících v tom, že zjištěný skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel nemá oporu ve spisech a je s nimi v příkrém rozporu a to z toho důvodu, že skutková věta, tak jak je popsána v napadených rozhodnutích nemá svou logiku a nemá oporu v provedeném dokazování. Z tohoto důvodu má stěžovatel za to, že je zde dán důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, protože ze strany soudu je proveden výklad otázky zavinění v rozporu s obecnými principy subjektivní odpovědnosti podle trestního práva. S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2007, č. j. 58 Ca 28/2005-32 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že setrvává na svém stanovisku k věci předestřené v jeho vyjádření k žalobě ze dne 31. 5. 2005, č. j. MSK 92795/2006, které bylo ve své podstatě potvrzeno rozsudkem krajského soudu. Žalovaný má za to, že stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí žádné právně relevantní skutečnosti, který by měly mít za následek případné zrušení rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Uplatněné důvody kasační stížnosti určují svou povahou sled, v jakém se jimi Nejvyšší správní soud musí zabývat. Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil také důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou. Pokud by totiž uznal její oprávněnost, nemohl by se zabývat ostatními námitkami stěžovatele. Stěžovatel vytýká napadenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, což odůvodňuje tím, že krajský soud nedostatečně a v rozporu s obecnými principy trestního práva provedl výklad otázky zavinění.

Nepřezkoumatelností trpí rozhodnutí soudu tehdy, je-li nesrozumitelné, nebo neobsahuje-li dostatek důvodů, tj. není možné vysledovat myšlenkový postup, jímž soud ke svému rozhodnutí dospěl. V posuzovaném případě však tomu tak podle názoru Nejvyššího správního soudu není. Z rozsudku krajského soudu je zřejmé, že žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť ji neshledal důvodnou. Krajský soud uvádí důvody, z nichž lze usoudit, jakými úvahami se řídil. Stejně tak odůvodnění obsahuje právní posouzení věci; zda tyto úvahy vedené na základě v odůvodnění uvedených důvodů jsou v souladu s právem či nikoliv je předmětem hodnocení jiného důvodu kasační stížnosti a to stěžovatelem tvrzeného nesprávného posouzení právní otázky soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Odůvodnění rozhodnutí krajského soudu není obsáhlé, avšak rozhodně jej není možné považovat za nepřezkoumatelné. Ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti výklad otázky zavinění krajským soudem pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. podřadil.

K důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pokládá Nejvyšší správní soud za potřebné předeslat, že z obsahu správního spisu, zejména z úředního záznamu ze dne 20. 12. 2004 sepsaného pprap. J. Č. vyplývá, že poškozená vypověděla, že dne 6. 7. 2004 okolo 17. hodiny byla se stěžovatelem na procházce se psem a zastavili se u plotu Domova dětí a mládeže, přičemž psa hladila jako již mnohokrát v minulosti. Pes se z ničeho nic otočil, kousl poškozenou do tváře, kdy „jí ukousl část rtu a brady, nato je pustil na zem a zůstal v klidu“. K procházkám se psem poškozená dodala, že spolu se stěžovatelem chodili se psem často bez náhubku, pes se choval klidně, na poškozenou nevrčel, nechal se od ní hladit, nenapadal ji, byl klidný a poslouchal. Její stav si vyžádal léčení, včetně operace na oddělení plastické chirurgie.

Stěžovatel v protokolu o podání vysvětlení podle § 12 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ze dne 21. 12. 2004 vypověděl, že při loučení vedle plotu Domu dětí a mládeže poškozená poklekla před psa tak, že měla svůj obličej v úrovni hlavy psa a v této poloze se se psem mazlila a to tak, že měla hlavu psa na svém líci a rukama ho drbala za ušima a na krku, nato pes zaútočil a kousl poškozenou do tváře, poté pes seděl v klidu vedle stěžovatele. Poškozená vstala, držela si ruku před ústy a řekla stěžovateli že ji pes ukousl ret.

Z propouštěcí zprávy Fakultní nemocnice v O. vyplývá, že poškozené bylo ošetřeno ztrátové poranění dolního rtu a pravidelně docházela k laserové biostimulaci jizev na dolním rtu.

Dne 25. 3. 2005 Město K., komise k projednávání přestupků rozhodla v dané věci „příkazem“, jímž uznala stěžovatele vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a podle § 49 odst. 2 téhož zákona stěžovateli uložil pokutu ve výši 1 500 Kč. Proti tomuto příkazu podal stěžovatel odpor a Město K., komise k projednávání přestupků, dále o věci rozhodovala v nezkráceném řízení. K projednání věci nařídila ústní jednání na den 28. 4. 2005 a na den 9. 5. 2005. Stěžovatel při ústním jednání

dne 28. 4. 2005 vypověděl, že podle jeho názoru za to, co se stalo dne 6. 7. 2004 nenese žádnou odpovědnost, neboť situaci zavinila poškozená. Ta uvedla fakta, která nejsou pravdivá konkrétně to, že neměl psa na vodítku, ačkoliv stěžovatel psa na vodítku měl a vodítko držel. Potvrdil, že pes v době kdy jej venčil, způsobil poškozené zranění, kdy ji ukousl část dolního rtu. Při ústním jednání konaném dne 9. 5. 2005 stěžovatel vypověděl, že k věci nic nového nemá.

Poškozená při ústním jednání dne 28. 4. 2005 vypověděla, že psa znala necelé 3 měsíce, kdy ho často se stěžovatelem venčila. Dokonce si od ní (pes) vzal i žrádlo z ruky a v minulosti se s ní mnohokrát mazlil. Stěžovatel poškozenou nikdy neupozornil na to, že by to bylo nebezpečné. Často psa venčivali spolu, takže pes byl na ni zvyklý. Dne 6. 7. 2004 před 17. hod. byla poškozená se stěžovatelem u plotu Domova dětí a mládeže. Stěžovatel měl psa na vodítku, ale bez náhubku (náhubek míval jen když šli přes město), vodítko měl v tu dobu puštěné volně na zemi, a pes stál vedle stěžovatele. Poškozená se sehnula a hladila psa po hřbetě jako již několikrát předtím, stěžovatel poškozené neříkal, že by ho hladila nějak špatně. Poškozená uvedla, že stála, neklečela, hlavu psa neobjímala, sama měla psa asi 14 let, takže věděla, co si může dovolit. Jen se sehnula, když se pes najednou otočil a vyskočil na poškozenou tak, že jí zachytil ret.

Stěžovatel k této výpovědi poškozené dodal, že ji několikrát upozorňoval, že nemá psa hladit, popřel, že by kdykoliv předtím psa krmila z ruky a že se žalobcem psa venčila často, bylo to maximálně tak pětkrát. Pes jí z ruky nikdy nežral, jen když hodila piškot na zem.

Z takto podchyceného skutkového stavu věci vycházel při svém rozhodování žalovaný a krajský soud. I podle názoru Nejvyššího správního soudu není důvodu se domnívat, že by obsah výše uvedených písemností (důkazů) neodpovídal skutečnosti. Tyto důkazy jsou plně použitelným listinným důkazem ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu, přičemž aplikovatelnost správního řádu na řízení o přestupku vyplývá z odkazu na obecné předpisy o správním řízení, obsaženého v § 51 zákona o přestupcích. Uvedené důkazy tvoří dostatečný podklad pro závěr správního orgánu prvního stupně. Žalovaný správní orgán (i krajský soud) postupovaly správně pokud tyto důkazy akceptovaly a vycházely z nich. Nelze učinit závěr, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spise, nebo je s nimi v rozporu, nebo že by při jejím zjišťování byl porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí.

K vadě uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) tudíž podle názoru Nejvyššího správního soudu nedošlo.

Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postizitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Podle § 3 cit. zákona k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí (tzv. nedbalost vědomá), nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (tzv. nedbalost nevědomá). Podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti ublíží na zdraví.

Přestupkem je tedy protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, a to především, zda jednání pachatele přestupku bylo v rozporu s právem, tj. zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem, ale také zda je naplněna otázka zavinění, jakož i naplnění předpokladů pro uložení sankce a její výše.

Stěžovatel namítal, že závěr žalovaného o tom, že se stěžovatel dopustil přestupku ve smyslu citovaného zákonného ustanovení nemá oporu v provedeném dokazování, neboť skutková podstata nevystihuje skutečné okolnosti případu; pokud krajský soud takové hodnocení důkazů přejal, vytýká mu stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ve shodě s přesvědčením krajského soudu i Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaný při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Podle § 34 odst. 5 správního řádu hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Kritériem volného uvážení jsou zásady logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Oběma těmito požadavkům rozhodnutí žalovaného vyhovuje. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí popsal skutečnosti, které vzal za prokázané. Stěžovatel sice jak v žalobě, tak i v kasační stížnosti zpochybňuje to, jak přesně k přestupku, kterým byl uznán vinným došlo, namítá, že správní rozhodnutí neobsahují logické a důkazy podložené odůvodnění v čem a jakým způsobem naplnil znaky přestupku proti občanskému soužití, a že zjištěný skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani tuto námitku stěžovatele, neboť to, že k přestupku proti občanskému soužití došlo je jednoznačně prokázáno obsahem správního spisu, který obsahuje již výše zmíněné důkazy. Lze se ztotožnit s názorem krajského soudu, že není podstatné, jak přesně poškozená pes hladila, zda se k němu sehnula či poklekla. To, že pes způsobil poškozené zranění bylo nade vše pochybnost prokázáno a polemika stěžovatele spočívající v tom, jak konkrétně k napadení poškozené psem došlo nemůže na zjištěném skutkovém stavu nic změnit.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy krajský soud postupoval a rozhodl správně, když vyšel ze spisem doloženého skutkového stavu zjištěného správními orgány, přičemž zjištěné skutečnosti odůvodňují závěr, který učinily jak oba správní orgány, tak i krajský soud. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění žalovaného vyplývají z provedených důkazů a z rozhodnutí žalovaného tak vyplývá, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k závěru o spáchání přestupku stěžovatelem. Námitky stěžovatele na nedostatečné zjištění skutkového stavu neobsahují nic, co by závěry žalovaného a krajského soudu zpochybňovalo.

Po stránce skutkové, zejména pokud jde o vyhodnocení důkazů, nelze rozhodnutí žalovaného nic vytknout. Podle Nejvyššího správního soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že stěžovatel se svým jednáním dopustil přestupku proti občanskému soužití uvedeném v § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, podle kterého se přestupku dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti ublíží na zdraví.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že nelze souhlasit se závěrem krajského soudu v tom směru jakým provedl výklad stěžovatelova zavinění v podobě vědomé nedbalosti.

K otázce zavinění Nejvyšší správní soud konstatuje, že zavinění bývá obecně definováno jako psychický vztah pachatele k vlastnímu protiprávnímu jednání. Tento vztah je vyjádřen buď jako přímý nebo nepřímý úmysl nebo jako vědomá či nevědomá nedbalost. Při vědomé nedbalosti pachatel přestupku věděl, že může způsobem v přestupkovém zákoně uvedeným, porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takový následek nezpůsobí. Z toho vyplývá, že vědomá nedbalost je budována na vědomí možnosti vzniku následku, což je schopnost pachatele přestupku rozpoznat a zhodnotit okolnosti, které vytvářejí možné nebezpečí pro zájem chráněný přestupkovým zákonem. Nedostatečné zhodnocení nebezpečí nespočívá v neznalosti tohoto stavu, ale v tom, že pachatel přestupku nedocenil možné následky svého jednání.

Je sice pravdou, že krajský soud se s otázkou zavinění stěžovatele vypořádal velmi stručně, avšak nikoli nedostatečně či nesprávně. Z rozhodnutí krajského soudu je totiž zřejmé, v čem shledal naplnění podmínek zavinění stěžovatele v podobě vědomé nedbalosti. S ohledem na tvrzení stěžovatele která uváděl jak v žalobě, tak poté i v kasační stížnosti (fyzické a psychické parametry svého psa, jeho nesouhlas s hlazením psa) se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že pachatel věděl, že pes může zaútočit a bez přiměřených důvodů spoléhal, že se tak nestane.

Nejvyšší správní soud dodává, že vlastník případně ten, komu vlastník psa svěří (tak tomu bylo v posuzovaném případě) je povinen psa zajistit takovým způsobem, aby zabezpečil ochranu okolí, zejména ostatních osob. Pokud stěžovatel neprovedl potřebná opatření, kterými by minimalizoval možné agresivní chování psa a případné negativní následky takového chování (v praxi se jedná zejména o použití košíku a vodítka), pak lze konstatovat, že neučinil veškerá možná opatření, aby zabezpečil ochranu ostatních osob před útokem psa, ačkoli věděl, že pes může být útočný a agresivní, čímž naplnil znaky vědomé nedbalosti. Povinnost majitele či opatrovatele psa k provedení takových opatření, aby pes neohrožoval okolí lze dovodit také s ohledem na znění § 415 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, neboť podle tohoto ustanovení je každý povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí. Stěžovatel věděl, že by pes, za kterého byl zodpovědný, mohl vzhledem k jeho fyzickým a psychickým vlastnostem způsobit problémy, přesto neučinil nic, aby ke škodě na zdraví či majetku nedošlo (ve správním řízení bylo prokázáno, že nechal psa bez náhubku a pravděpodobně ani nedržel vodítko). V této souvislosti poukazuje Nejvyšší správní soud na charakter poranění poškozené, které si vyžádalo dlouhou léčbu a několik operací a na to že stěžovatel psa znal, znal jeho nebezpečnost a neučinil nic proto, aby k poruše zdraví nedošlo. Majitel či chovatel zvířete, by měl předpokládat, že může dojít k nepřiměřenému a nebezpečnému chování zvířete, a měl by na takovou situaci být teoreticky i prakticky připraven tak, aby ji zvládl. Pokud se totiž někdo rozhodne k chovu zvířete, je třeba, aby se seznámil se vším, co s chovem souvisí, a je povinen se vždy postarat o to, aby předcházel možné škodě způsobené zvířetem a plnil tak svou preventivní povinnost danou zákonem. To platí tím více v případě, kdy se jedná o psa dominantního, resp. bojového charakteru, jehož chov vyžaduje určité zkušenosti a disciplínu, tak jak tomu bylo v posuzovaném případě. Chování psů totiž nelze naprogramovat a pes může agresivně reagovat i v běžné situaci.

Podle Nejvyššího správního soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že se stěžovatel

svým jednáním dopustil přestupku proti občanskému soužití uvedeného v § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, podle kterého se přestupku dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti ublíží na zdraví.

K námitce stěžovatele, že poškozená bez jeho svolení zasáhla do teritoria psa bez jeho souhlasu Nejvyšší správní soud konstatuje, že sám stěžovatel v odvolání proti příkazu o uložení pokuty ze dne 25. 3. 2005 uvádí, že poškozená psa objala a mazlila se s ním a vzápětí asi po deseti vteřinách se pes ohnal a kousl ji. Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel měl dostatek času poškozené sdělit, že s hlazením psa nesouhlasí, ovšem neučinil tak, jeho chování je tedy možno vyložit jako konkludentní souhlas s chováním poškozené. S ohledem na výše uvedené se nelze ztotožnit s tvrzením stěžovatele v kasační stížnosti, že neměl dostatek času, aby vyhodnotil, že způsob hlazení psa poškozenou může způsobit jakékoli nebezpečí. Nejvyšší správní soud dále poukazuje na to, že poškozená psa hladila a projevovala mu svou přízeň, tedy psa ničím neprovokovala, neútočila na něj.

S krajským soudem se lze ztotožnit rovněž v tom, že poškozená svých chováním spoluzpůsobila vzniklou škodu, neboť měla být ve vztahu k psovi opatrnější. Chování poškozené však nemůže změnit výše uvedené závěry o spáchání přestupku stěžovatelem a rozhodně z něj nelze dovozovat (jak to učinil stěžovatel v kasační stížnosti) souhlas poškozené jako předpoklad vyloučení trestní odpovědnosti ve smyslu zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), když navíc institut souhlasu poškozeného zakotveného v trestním řízení nelze použít v přestupkovém řízení.

Ve světle výše uvedených zjištění Nejvyšší správní soud neshledal ani namítaný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Se zřetelem k výše uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud námitky uvedené v kasační stížnosti důvodnými a proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel nebyl v kasační stížnosti úspěšný a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu